

La detenció de Dennis Howard suposà la paràlització d'un pla multimilionari.

EL REI DE LA DROGA VOL IMPLICAR AL REI D'ESPANYA EN EL PROJECTE MALLORCA

La carta de l'escàndol

Arran d'un reportatge del nostre col·laborador mallorquí Josep Matas, aparegut a la premsa balear, Dennis Howard Marks, àlies Marco Polo, buscat pertot arreu com el 'rei de la droga', va escriure aquesta carta des de la seua cel·la d'alta seguretat d'Alcalá-Meco. L'ex-dictador filipí Ferdinand Marcos, la família reial saudita, ministres europeus i notables magnats de les finances euro-asiàtiques figuraven, segons Marks, al si de l'ambició 'Projecte Mallorca'. Una operació d'alta escala que, sempre segons Howard Marks, també coneixeria el rei d'Espanya, Joan Carles I. Aquest és el text íntegre de la carta.

«CENTRE PENITENCIARI DE PREVENTIUS. Carretera de Meco, km. 5, Alcalá de Henares, Madrid. Octubre, 28. 1988».

«Em veig forçat a dir alguna cosa sobre el teu reportatge. Primer, vull deixar clar el fet que jo no negue que he traficant amb haixix i que també he mantingut connexions amb altres traficants. En segon lloc, el teu reportatge d'octubre, que tanmateix conté errors, és relativament correcte quan dius que un gran pla inversor, per a introduir un gran capital de molts milions de dòlars, estava a punt d'iniciar-se quan em van detenir a Palma.»

El que no m'agrada és l'acusació que aquest negoci havia de ser finançat amb els guanys del tràfic de marihuana. Aquesta acusació és irrellevant a la meua posició, i també és molt dolenta per a la reputació dels alts càrrecs estrangers i altres inversors en el projecte. Seria convenient deixar ben clar un rumor abans que aquest no augmente per la publicitat exagerada que segurament acompanyarà els procediments legals que contra mi se segueixen. Perquè en les discussions hom va involucrar eventualment el rei».

Mallorca-92

«Entre altres coses, el Projecte Mallorca estava basat en la idea de construir a Palma alguna cosa més que una gran multinacional per a la fabricació de microordinadors i xips, ja que hi havia prevista, a més, la instal·lació de grans quantitats de factories, polígons industrials lliures d'Hisenda, establiments bancaris, i també ingressos massius en el sector turístic, concretament en projectes de construcció de camps de golf, hotels, etc.»

El projecte havia d'estar ja ultimada per a l'any 1992, coincidint amb les Olimpíades de Barcelona, la integració completa d'Espanya en la CEE i l'aniversari del Descobriment espanyol (conquesta) d'Amèrica. El teu reportatge estava relativament encertat en suggerir que el 1991 era la data clau. No obstant, no és fins a 1997 que la colònia de Hong Kong tornarà a la sobirania de Xina.

Aquest projecte conjunt havia de ser finançat amb molts més diners dels que en principi vas predir: cent mil milions de pesetes. Aquesta quantitat era únicament l'inici d'una inversió econòmica molt més gran.

Alts càrrecs i homes de negocis del més alt nivell, però tots ells honests, formaven el grup inversor i ja estava tot perfectament planejat i estudiat. Aquestes persones pertanyen a països com ara Hong Kong, Japó, Corea, Taiwan, Filipines, Nova Zelanda, Paquistán, i també hi ha capital de la família reial saudita. Moltes d'aquestes persones van visitar Mallorca en algunes ocasions durant els últims anys. Et puc dir, a més, que si aquest projecte s'haguera dut a efecte, hauria representat una inversió molt bona per a l'economia i la cultura espanyoles i, concretament, de Mallorca».

Un ministre espanyol com a assessor

«Una cosa sí que he de negar respecte del teu reportatge, i és que no és cert que hi haguera un ministre britànic involucrat en l'aventura. Amèrica i Gran Bretanya són competidors molt àvids en la finançació d'aquesta mena de projectes, i et puc assegurar que jo era l'únic membre britànic que tenia el grup inversor i que, a banda d'incloure gent molt important de Balears i un ministre espanyol com a assessor, no hi havia europeus».

El valor del turisme reial

«Mallorca hauria estat una bona base per a invertir el capital de països asiàtics. L'economia espanyola està millorant, i l'alt índex d'atur existent en el país hauria propiciat l'adquisició de mà d'obra a bon preu.»

L'entrada d'Espanya en la CEE l'havia convertit en un lloc ideal per a la instal·lació de factories i per a la fabricació de microordinadors i xips en aquest país, que després serien exportats a països europeus. Així, ens evitariem pagar les taxes que exigeix la CEE per a l'entrada de productes procedents, per exemple, de països asiàtics. Corporacions japoneses i kuwai-

tianes estaven ja començant a prendre avantatge d'aquest benefici.

¿Per què vam escollir Mallorca com a base? Havíem escollit Mallorca perquè els avantatges hi eren nombrosos: Palma és el port espanyol més pròxim al Canal de Suez, cosa que ha estat aprofitada per la marina americana. L'aeroport de Son Sant Joan pot controlar més avions i passatgers que cap altre aeroport a Espanya i a vegades més que qualsevol aeroport europeu. Mallorca està localitzada geogràficament molt a prop d'altres ports d'Espanya, França, Itàlia i el nord d'Àfrica, cosa que facilita l'enviament d'articles acabats d'eixir de la factoria, i la mà d'obra experta que hi ha a Mallorca és la més alta d'Espanya, etc.

«Un altre grup dirigit del príncep saudita Bander Ben Abdul Sis, estava mesclat en el projecte».

Els alts càrrecs del projecte, que havien de viure a Mallorca portant-hi els seus coneixements i el seu capital, haurien tingut l'oportunitat de residir en un lloc molt bonic, on hi ha molts estrangers i molt de potencial per a passar-ho bé i relaxar-se. Per un altre costat, és important assenyalar que tampoc ens havia de passar desapercebut el fet que el rei d'Espanya vinga a Mallorca de vacances i el valor prestigiós d'això».

La costa dels gànsters

«Trobe les al·legacions que vas fer en el teu reportatge sobre el fet que Mallorca seria un bon lloc per a blanquejar diners, excessivament innocents. Diners de negocis il·legals, a més de diners no declarats de negocis legals, originen metàl·lic. El primer pas per a blanquejar diners és, doncs, trobar un banc que estiga preparat per a acceptar-los sense informar les autoritats.»

En aquest sentit, hi ha molts països especialitzats a acceptar grans quantitats de metàl·lic tot protegint l'anonimat i permetent el lliure moviment de diners a través de les seues fronteres. Tals bancs són capaços de transferir eficaçment els fons a qualsevol altre banc de qualsevol país del món. Els diners, aleshores, poden ser utilitzats per a qualsevol fi.

Espanya no ha estat mai considerat un país d'aquesta mena i, per descomptat, és el contrari. A banda Luxemburg i Suïssa, que tenen una llarga tradició en aquestes facilitats, els restants països que són dipositaris principals de *diners calents* són colònies i ex-colònies com ara Gibraltar, les illes Caiman, les Bahames, Bermudes, Singapur i Hong Kong.

Una cosa irònica, que el teu article no diu, és que l'estruc-

«El rei tingué una conversa amb nosaltres durant la seva visita a Nova Zelanda».

tura financera de Hong Kong va ser fundada exclusivament amb els beneficis de la venda d'opi dels empresaris britànics als xinesos. El fet que Mallorca i altres parts d'Espanya, particularment la Costa del Sol, atraguen gàngsters amb les butxaques plenes de diners, és un assumpte diferent que requereix altres explicacions».

Abans Balears que Xina

«El Projecte Mallorca va tenir els orígens el 1984 quan jo, conjuntament amb un prominent home de negocis saudita, vaig col·laborar en un negoci, entre Tailandia i Aràbia Saudita, finançat a través de bancs de Hong Kong, que es tractava del transport a l'engròs d'aigua per petrolers de l'Orient Mitjà. Espanya havia estat pionera en el transport d'aigua i aquell negoci va comportar una sèrie de conversacions amb l'oficina madrilenya del multimilionari Marc Rich, el qual es dedica a la venda de petroli (Marc Rich viu ara mateix exiliat a Marbella després d'acusacions de les autoritats americanes que al·legaven que figurava implicat en l'exportació de petroli iranià embargat).

La majoria de les deliberacions es van desenvolupar a Hong Kong, en les quals van participar homes de negocis locals d'aquella península. En aquella època regnava a Hong Kong un ambient de tensió davant la perspectiva que el 1997 la sobirania tornara a ser de la República Popular Xinesa. La primera gran corporació a deixar *la barca que s'enfona* va ser Jardine Matheson, que al principi va considerar un trasllat de la seua seu a Gibraltar, però que finalment va elegir la colònia britànica de Bermudes.

Molts homes de negocis estaven espantats, i ho continuen estant, davant la perspectiva del fet que els seus diners poden ser confiscats pel govern xinès, quan aquest prenga el comandament de la sobirania de Hong Kong. Tot això ha motivat la fuga de molt de capital econòmic d'aquesta península, i això va agafar desprevinguts molts homes de negocis americans que, el 1985, eren el grup més gran de persones no xineses a Hong Kong. El seu nombre ascendia a vint mil persones, mentre que la població britànica era de disset mil».

Una xarxa d'espies

«El govern americà ofereix un ampli ventall d'incentius per atraure els capitals econòmics invertits fins ara a Hong Kong perquè, cas d'aconseguir-ho, això ajudaria a millorar l'economia d'aquell país, que en aquests moments té un dèficit d'importació respecte de l'exportació que Amèrica havia acumulat, primer amb Japó i ara amb els quatre petits dracs: Hong Kong, Singapur, Corea i Taiwan.

Qualsevol comunitat americana important té la seua secció d'agents secrets que realitzen espionatge industrial, i aquests van

aclarir en el seu dia que eren moltíssims els diners que eixien de Hong Kong durant els darrers anys.

El meu grup i jo, en ser els receptors d'inversions de l'Extrem Orient, i com a resultat de la nostra força i puixant promoció, dels avantatges d'altres països, particularment Espanya, arribàrem a ser diana prioritària de la seua vigilància. Això està confirmat en papers de Hong Kong».

El plan EUA

«El meu arrest va acabar amb l'Aventura Mallorca. Mitjans extremadament forts per a aturar les seues activitats ja havien estat aplicats pels EUA, els interessos dels quals eren contraris al desenvolupament del projecte. Obviament, esperant allò que a mi em sembla un procediment d'extradició totalment injustificat, tinc raons per a estar enfrontat a les autoritats americanes. Però tot el que he dit i diré serà fàcilment confirmat per una investigació superficial, ja que molt del que dic és de coneixement públic.

Nord-amèrica ha hagut de prendre mesures dràstiques per a tractar d'aturar l'antiamericanisme que hi ha en alguns països europeus i asiàtics. Aquest antiamericanisme va ser acregut per diversos incidents com ara el bombardeig de Líbia des de bases europees i la insistència en el fet que els països de l'Extrem Orient importaren hamburgueses de MacDonaldis. L'escàndol de la venda d'armes a Iran —Irangate—, a més d'altres activitats a Sud-amèrica va fer molt de mal a la imatge de Nord-amèrica.

Les previsions del creixement econòmic americà van ser, i encara són, desastroses. Hi havia una gran preocupació sobre la clàusula no nuclear en l'acord d'adhesió d'Espanya a l'OTAN, i el manteniment de la base espanyola de Torrejón i de la filipina de Clark and Subic Bay, les dues bases més grans fora dels Estats Units, a més del fenomenal augment del seu dèficit financer.

Els EUA no volen que s'invertisca a Mallorca».

¿CIA o DEA?

«Donaré tan sols tres exemples de sistemes que utilitzen els nord-americans per a frustrar la injecció massiva de capital de països de l'Est i d'Aràbia Saudita a allò que hauria estat el Projecte Mallorca.

La secció nord-americana contra la droga, DEA, la va formar el 1972 Richard Nixon. Els seus líders eren personal provinent dels serveis secrets americans, CIA, incloent-hi Gordon Liddy, que va ser jutjat en l'escàndol del Watergate. A banda de combatre suposadament contra el tràfic de drogues, la DEA és una tapadora perquè agents de la CIA puguen estar repartits per tot el món. Espanya, però, no és un país font de droga, ni un país que serveixi de trànsit per a introduir la droga a Amèrica. ¿Per què, doncs, la DEA té una oficina a Madrid?

El mes de gener de 1986, l'ajuda de la Brigada Central d'Estupefaents de Madrid va ser utilitzada per a posar escoltes telefòniques en nùmeros de telèfons a Mallorca. Aquestes van incloure la meua casa a La Vileta, l'oficina d'un company espanyol, que es dedica als negocis, i també un local de Palma. La justificació d'això era, possiblement, el fet que jo haguera estat anteriorment implicat en el narcotràfic, però crec que la justificació real va ser perquè volien dades sobre el Projecte Mallorca i les seues ramificacions.

Aparentment, les autoritats espanyoles van tenir notícies de la veritat del tema i ordenaren retirar l'escolta telefònica. Moltes d'aquestes escoltes, de les quals ara es parla en la premsa, van ser fetes durant aquest temps i, com deus saber, ara la justícia espanyola ho està investigant».

També Marcos

«El 1986, poc després de l'enderrocament del règim pro-americà de Ferdinand Marcos, vaig visitar Manila acompanyat per un resident mallorquí per a parlar amb financers filipins que estaven molt interessats en el Projecte Mallorca.

Molts dels aristòcrates filipins s'identificaven estretament, per la seua procedència històrica, amb Espanya i hi havia molt entusiasme envers el projecte. Dissortadament, va assistir a

aquestes reunions el lord britànic Anthony Moynihon, fugitiu de la llei britànica per motius d'estafa i buscat per les autoritats filipines per l'assassinat d'un home de negocis anglès, Robert Wolden. També el buscaven els nord-americans pel blanquejament dels diners que havia defraudat Marcos al seu país, i també les autoritats australianes pel tràfic d'heroïna.

No vull esplaiar-me en una explicació detallada de com els americans van fer impossible, a través de lord Moynihon, l'Aventura Mallorquina. A ell, les autoritats americanes li van donar immunitat i li va ser pagada una gran quantitat de diners, a més d'oferir-li un passaport espanyol fals per tal que ell pogués testificar en contra de certa gent, entre ells jo. No vull divulgar qualsevol defensa que potser hauré d'utilitzar. Basta dir que l'ex-dictador filipí serà condemnat ara per apropiació indeguda de fons, i tenint en compte la caiguda de dos ter-

a cap durant la seua visita oficial a Nova Zelanda en la primavera de l'any passat. Després d'això, continuarem la conversa- ció el rei, l'alt representant del govern de Nova Zelanda, altres grups industrials i jo; la reunió havia de tenir lloc a Marbella aquest darrer setembre».

La llista «Mallorca»

«Molt poc després del meu arrest, un altre grup que estava mesclat en el projecte, dirigit pel príncep Bander Ben Abdul Sis, germà del rei d'Aràbia Saudita, va posar-se en contacte amb la meua família a Palma. Poc després, el príncep va visitar a Palma la meua família i els va dur a un hotel que és propietat de membres de la seua família.

El príncep va dir que els seus parents estaven realitzant ges- tions davant el rei d'Espanya per a assegurar la meua llibertat

Mil cares per a un home buscat per mil policies.

ços de la inversió filipina que hi havia en el Projecte Mallorca. Sí, Moynihon hi ha tingut també un paper molt important».

La reunió de Marbella

«Durant setembre de 1986 vaig visitar Hong Kong junt amb un home de negocis paquistanès amb influències immenses.

Una de les raons per a aquesta visita va ser continuar les conversacions amb el director general de Hyundai, l'empresa més gran de Corea, el qual estava molt entusiasmat a participar en el negoci mallorquí. La contribució de Hyundai va ser inestimable. Poc després de la reunió va ser visitat per la CIA i aconsellat que no tractara més negocis amb mi. Afortunadament, el director general estava preparat per a mantenir el seu suport a través d'un testafarro. Tot això és ja de coneixement públic.

A pesar d'aquests impediments esmentats, el Projecte Mallorca es trobava en un moment formidable. Converses amb inversors de Taiwan començades a les acaballes de l'any passat van produir la major inversió de tots els països associats, la qual va ser obtinguda a penes uns mesos abans del meu arrest. No obstant això, els taiwanesos estaven molt nerviosos per la possibilitat d'una ocupació per Xina que poguera fer-se amb el control del seu país. No volien portar el seu capital, guanyat durament, a Amèrica, i encara se sentien molestos pel canvi abrupte dels EUA a reconèixer el règim maoista de Beijing —Pequin— com a vertader representant xinès, en lloc del KMT —Komin- tern— a Taiwan, al qual Amèrica havia donat suport.

Els nadius de Taiwan van expressar, doncs, una preferèn- cia per Austràlia i Europa i, com a resultat de les seues investi- gacions, un notable interès per Nova Zelanda i Mallorca, com a llocs adients per a invertir el seu capital. De fet, el primer i únic restaurant espanyol a Taiwan, del qual sóc soci minorita- ri, és mallorquí de cuina i de decoració.

Així, doncs, els de Taiwan començaren a invertir a Nova Zelanda, però es donà la casualitat que un alt càrrec del govern d'aquest país que estava revisant l'ingrés d'aquests diners, era un membre del grup Projecte Mallorca, i d'aquí ja van nàixer alguns contactes amb nosaltres. Una de les converses que va tenir el rei don Joan Carles sobre el nostre projecte es va dur

a través d'intervencions al més alt nivell. Crec que això hauria estat llibertat provisional abans de l'extradició.

Aparentment, però, això no ha estat confirmat, les autori- tats nord-americanes van exercir una pressió considerable per- què no es portara a efecte. Les autoritats dels Estats Units han dit públicament que jo sóc el responsable del 15% de la distri- bució mundial d'haix i marihuana. Diuen que jo vaig fer aquest negoci des del meu quarter de Palma, i que des d'allà jo controlava la introducció de les drogues blanques a altres paï- sos del món. Aquesta afirmació és ridícula (hauria tingut un esdevenidor de vint milions de dòlars diaris).

Qualsevol delictes hauria estat vist per la llei espanyola pit- jor que en qualsevol altre país. Més de la meitat dels implicats són europeus. Cinc d'ells viuen a Espanya. Molts dels altres im- plicats han estat vistos en reunions amb mi a Espanya. Quinze dels 22 implicats tenen les seues veus gravades per la punxada del meu telèfon espanyol.

No he estat als EUA des de fa deu anys. Durant tot el temps que he estat vivint a Mallorca no he introduït ni un sol gram de droga als Estats Units. Si he de ser jutjat, ha de ser a Espa- nya. No entenc perquè els nord-americanes tenen tantes ganes de portar-me al seu país.

El fet que estiguen desesperats s'evidencia per un reportat- ge en *The Times*, del 26 de juliol, el qual cita al seu torn el *New Scotland Yard* dient que la DEA tenia la intenció de segrestar- me a Espanya en lloc d'arribar-se al fet que poguera perdre'm durant el procés d'extradició. El British Foreign Office —afers estrangers d'Anglaterra— hi va intervenir. Em va sorprendre que els espanyols pogueren aguantar tants delictes evidents de les autoritats nord-americanes. És una pena que la policia i la justícia espanyoles, a més d'altres membres del govern, siguin tan submisos davant la dominació americana».

Aquesta carta ha estat més llarga que no em pensava. Et done les gràcies per llegir-la i m'agradaria que açò aclarira les coses sobre la meua actual situació, en lloc de semblar encara més dubtes. Atentament, Howard Marks.

Postdata: La majoria del meu correu no arriba a la seua destinació. Estaria molt agraït si em pogueres acusar recepció d'aquesta carta». □